

“Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 6. Uluslararası Konferansı” üzerine – II

Konferansın 2 Nolu kararı; “**Emperyalist dünya sistemi içindeki siyasi değişiklikler üzerine**” başlığını taşıyor. Kararın metni şöyledir:

“1.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz. Revizyonist ihanet sonucu artık Lenin ve Stalin’in SSCB’si ya da Mao’nun Çin’i gibi sosyalist bir kale kalmadı. Böylelikle artık geçici olarak kapitalist kampla sosyalist kamp arasındaki çelişme de ortadan kalktı.

Buna rağmen kapitalist-emperyalist dünya tarafından üretilen temel çelişmeler –kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme, emperyalist ülkelerin ve tekelci kapitalist grupların kendi aralarındaki çelişmeler ve emperyalizm ile ezilen halkların ve uluslar arasındaki çelişmeler– çözülmeden yerlerinde durmaktadır. Bunlar hatta daha da derinleşmiştir. Bu objektif ve subjektif şartlarda kaçınılmaz olarak ulusal ve sosyal devrimler olgunlaşmaktadır.

2.

Emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme hâlâ en sert ve baş çelişmedir. Büyük siyasi kitle mücadeleleri, ayaklanmalar ulusal ve sosyal kurtuluş için halk savaşları tarafından bu (gerçek ÇN) ispatlanmaktadır. Filistin’in, Irak’ın, Türkiye’nin ve Kürdistan’ın, Filipinler’in, Endonezya’nın ve Doğu Timor’un, Kongo’nun, Meksika’nın, Ekvador’un, Kolumbiya’nın, Peru’nun, Nepal’in, Güney Kore’nin ve Afganistan’ın ve diğer ülkelerin işçileri ve halkları egemenlik ve ulusal bağımsızlıkları için mücadele ediyor. Asya, Afrika ve Latin Amerika’nın devasa alanları çelişmelerin odak noktası olmayı sürdürüyor. Bu alanlardaki işçilerin ve halkların mücadeleleri emperyalist ülkelerde işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesine önemli bir destektir.

3.

İşçi sınıfı ile tekeller arasındaki çelişme bugün dünya çapında ücretli emek sömürsünün yoğunlaştırılmasıyla, kitlesel işsizliğin ve eksik istihdamın artmasıyla, iş zamanlarının oynaklaştırılması ve esnek üretimle (lean production ÇN) keskinleşmektedir.

4.

ABD emperyalizmi emperyalist kampa en önemli ekonomik, siyasi ve askeri güçtür. O sınıai ve askeri teknolojide önderliği elinde bulundurmaktadır.

Fakat tarihin gösterdiği gibi, onun yaralanmazlığı ve her şeye kadir olabilmesi yalnızca görünürdedir. Onun dev boyutlardaki yurtdışı borçları, yine dev boyutlardaki dış ticaret açığı ve ekonomik bir krize yakalanması gerçek tehlikesi, onun çöküşünün başlangıcını işaret etmektedir.

5.

Yeni Dünya Düzeni, bugün ABD emperyalizminin yeniden gördüğü bir rüyadır. O devletler, bölgeler vb. arasında bu enternasyonal polisin baskısıyla ayakta tutulan ilişki biçimlerine götürmektedir. Ambargolar, müdahaleler, cezalandırma eylemleri, bombardımanlar emperyalizmin bu en güçlü dünya polisi tarafından karar altına alınmakta, sonra bunlar “enternasyonal örgütler” tarafından onaylanmakta ve “enternasyonal topluluk”un silahlı organları tarafından uygulanmaktadır.

6.

SSCB’nin yıkılmasından sonra yeni bir rekabet gelişti. Değişik kapitalist ve emperyalist güçler ve bloklar arasında yürüyen karmaşık bir anlaşmalar ve yeniden gruplaşmalar sürecinde, pazarlar için iyice kızışan bir mücadelenin göbeğinde, bir avuç zengin ülke ile ülkelerin büyük çoğunluğunu oluşturan yoksul ülkeler arasındaki ve bu ülkeler içinde sö-

mürülen işçiler ve dışlanan insanlarla, ekonomik güçleri ve imtiyazları hep daha fazla büyüyen tekeller arasındaki artan kutuplaşma ortamında ortaya değişik kutuplar çıktı. Bir “çok kutupluluğun” (Multipolaritaet) geliştiği hep daha açık görünür hale geldi.

7.

Yeni binyıl dönümünde Almanya’nın önderliğinde belirleyici Avrupa devletleri ve Asya bölgesinde önder emperyalist devlet olan Japonya, en güçlü rakiplerdir.

Avrupa Birliği, görece olarak ABD’ye göre krizden daha çok etkilenmiştir. Fakat o para pazarını ve ekonomik gücünü istikrara kavuşturmak için adımlar atmaktadır ve konumu nedeniyle bir zamanların sovyet bloğuna dahil olan ülkeleri sömürme avantajına sahiptir.

Eski Yugoslavya’da olduğu gibi, orta ve doğu Avrupa’daki birçok gelişmelerin bir açıklaması ABD ile önder durumda olan Avrupa devletleri arasında yürüyen bu alana hakim olma dalaşında bulunabilir.

Kapitalizmin bütün global merkezleri içinde Japonya en kötü pozisyondadır. Japonya kendi iç ekonomisi açısından 7 (yedi) yıldır süren bir duraklama (stagnasyon) dönemi yaşamaktadır. ABD’nin emperyalist müttefikleri arasında Japonya, ABD ile rekabetten ve kendi iç ekonomisiyle ABD, Asya ve diğer ülkelerdeki fabrikaları arasındaki çelişmeden en fazla (acı) çekmektedir. Japonya aynı zamanda Doğu Asya halklarının sömürülmesinde ABD ile aynı yorgan altında bulunmakta, ve (söz konusu ÇN) halkları ABD ve Japonya arasındaki “güvenlik ortaklığı” ile tehdit etmektedir.

8.

Rusya ve Japonya enternasyonal sistem içinde zincirin iki temel halkasıdır.

Rusya ikinci büyük askeri güçtür. O örneksiz bir kriz ya da çöküş içindedir ve bu yüzden de enternasyonal gelişmelerde belirleyici bir rol oynaması engellenmektedir. Fakat Rusya böyle bir rolü oynamak istemektedir. Çin sosyalizm dönemindeki birikimi sonucu yakın gelecekte ABD için ciddi bir rakip olma potansiyeline sahiptir. Fakat o aynı zamanda acımasız kapitalist girişimlerin sonuçlarıyla da karşı karşıyadır.

9.

Emperyalizm kendi içinde hegemonya, talan ve fetih savaşlarının tohumlarını taşır. Bugün yeni bir dünya savaşının şartları var olmasa da, emperyalizm doğrudan veya dolaylı olarak dünyanın 60 bölgeden fazla alanında yürüten yerel çatışmaları körüklemiştir. Acımasız bir silahlanma yarışı için (yılda ÇN) 800 milyar dolardan fazla harcanmaktadır. Yalnızca ABD bu silahlanma yarışında 250 milyar dolar harcamaktadır.

10.

Fakat kitlelere yönelik azgınca ideolojik, ekonomik ve askeri saldırıların sonucunda, işçi sınıfının bilincinin yeniden geliştiğini de gözlemliyoruz. Değişik emperyalist ülkelerde yaşanan güçlü grevler ve büyük kitle hareketleri yönünü işçi saldırısını geliştirmeye çevirmiştir. Bunlar kadınların ve göçmenlerin mücadeleci hareketiyle, antiemperyalist anti-faşist hareketlerle, çevre hareketiyle ve gençliğin isyanıyla birleşmektedir. Böylece ortaya işçilerin ve halkın diğer kesimlerinin, içine sosyalist düşüncelerin taşınabileceği, büyük bir kitle hareketi gelişmektedir. Marksist-Leninist partilerin inşası ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin güçlü bir desteklenmesi için daha iyi şartlar gelişmektedir.”

Bu karar hakkında düşündüklerimiz şöyledir:

1. Madde’de içinde yaşadığımız çağ doğru biçimde “Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı” olarak tespit edilmekte; ve kapitalizmin temel çelişmeleri sayılmaktadır.

Kapitalizmin temel çelişmelerinden söz edilirken özel bir çelişme olarak “emperyalizm ile sosyalizm” arasındaki çelişmenin sayılmaması, bu çelişmenin içeriğinin sosyalizm açısından sosyalist devletler/ iktidarlarla doldurulması bize doğru bir yorum, doğru bir yaklaşımdır.

Bizce kapitalizmin temel çelişmelerinden söz edilirken, –hele hele böyle programatik bir belgede– mutlaka devrimle karşıdevrim arasındaki çelişmeler-

le, karşıdevrimin kendi içindeki çelişmeler birbirinden ayrılmalıdır. Bunlardan birinciler devrime götürecektir olan çelişmelerdir; ikinciler devrime giden yolda işçi sınıfının ve emekçilerin yararlanabileceği çelişmelerdir. Somut olarak konuşursak “kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme” sosyalist devrimle çözülecek çelişmedir; emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme antiemperyalist, demokratik devrimlerle çözülecek çelişmedir. Her iki çelişmede de bir yanda devrimin, diğer yanda karşıdevrimin güçleri vardır. “Emperyalist ülkelerin ve tekelci kapitalist grupların kendi aralarındaki çelişme”ler, karşıdevrimin kendi içindeki çelişmelerdir. Bu çelişmelerin sertleşmesi ve çözümü devrime götürmez, devrimci güçler yalnızca –eğer yeterince güçlü, örgütlü iseler– bu çelişmelerden devrim için yararlanabilirler. Bu ayrımın yapılmaması, bütün bu çelişmelerin sanki aynı nitelikte imiş gibi sayılıp orda durulması bizce yanlıştır.

2. Madde’de uluslararası alanda baş çelişme tespiti yapılmaktadır. Biz uluslararası alanda bir baş çelişme tespitini, dünya devrimi tek tek ülkelerdeki devrimlerin bir toplamı olarak geliştiği ve gelişeceği için, teorik olarak yanlış buluyoruz. Pratikte böyle bir baş çelişme tespiti, “baş çelişme” kapsamında olmayan çelişmenin devrim cephesinin esas görevini, “baş çelişme”nin çözümüne yüklenmek biçiminde görme ve göstermeye götürebilir. Nitekim geçmişte, emperyalist ülkelerde devrimcilerin esas görevini kendi ülkesinde sosyalist devrim için çalışmak yerine, emperyalizme bağımlı ülkelerde anda en önde gelişen devrimi desteklemek biçiminde gören ve uygulamaya çalışanlar olmuştur.

Bizim somut tespit olarak bugün emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişmenin, dünya geneli ele alındığında, emperyalist ülkelerde proleterya burjuvazi çelişmesinden daha sert görüldüğü tespitinin yapmasına bir itirazımız yoktur. Böyle bir tespit gerçek durumun doğru tespitidir. Fakat buradan “uluslararası alanda baş çelişme”ye varmak, bizce yanlıştır.

3. Madde’de, birinci maddede “işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme” şeklinde doğru olarak konan kapitalizm temel çelişmelerinden biri, “işçi sınıfı ile tekeller arasındaki çelişme”ye dönüştürülüyor. Bu bizce yanlıştır. Hedef ve düşman emperyalist-kapitalist ülkelerde yalnızca tekeller değil, bir bütün olarak kapitalizmdir.

4. Madde’de ABD’nin emperyalist kampta “en önemli ekonomik, siyasi ve askeri güç” olduğunun tespiti andaki somut durumun doğru tespitidir. Bunun “ABD baş düşmandır” vb. tespitler yapılmadan yapılmış olması olumludur. Çünkü geçmişte bu uluslararası alanda baş düşman tespit etmeden nasıl siyasetler üretildiği görülüp yaşanmıştır.

5. Madde kendi içinde çelişmelidir. Bir yandan “Yeni Dünya Düzeni”nin bir Amerikan rüyası olduğu söylenmekte, fakat diğer yandan ABD neredeyse her şeyin belirleyicisi imiş gibi gösterilmektedir.

ABD’nin neredeyse her şeyin belirleyicisi olarak gösterilmesi doğru bir tespit değildir.

6. Madde’de “çok kutupluluk” sanki yeni bir olguymuş gibi konuluyor. Emperyalizm, diğer şeylerin yanında –her zaman– emperyalist büyük güçler arasında dünya hegemonyası için dalaş olagelmiş, hiçbir dönemde bir emperyalist güç’ün her şeyi belirlemesi durumu –bu anlamda tek kutupluluk– olmamıştır. Gerek sosyalist kampın, gerekse sosyalemperyalist kampın varlığı şartlarında da emperyalizm açısından, kendi aralarında da çelişmeler olan ve dalaşan emperyalist büyük güçler, birbiriyle rekabet içinde olan emperyalist merkezler olagelmiştir. Kuşkusuz şimdi emperyalistler arası rekabette, özellikle Almanya önderliğinde Avrupa Birliği’nin önemli bir gelişmesi söz konusudur. Fakat bu, dünyanın 1990 sonrası “çok kutupluluğa” gittiği, önceden bu çok kutupluluğun olmadığı vb. anlamına gelmiyor.

7. Madde’de Japon emperyalizminin durumunun tanımlanmasında, onun durumu bizce olduğundan kötü gösterilmektedir. Japon emperyalizminin “duraklama”sı, diğer emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında 70’li, 80’li yıllarda çok daha hızlı olan gelişmenin yavaşlaması biçiminde bir “duraklama”dır. Japon emperyalizmi, aynı Alman emperyalizmi gibi, yenik çıktığı İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra yeniden gelişip güçlenen, ve bugün dünya hegemonyası konusunda ABD ile çeşitli alanlarda rekabet edecek düzeyde olan emperyalist bir büyük güç konumundadır.

8. madde’de, Rusya bağlamında da onun “enternasyonal gelişmelerde belirleyici rol oynaması engellenmektedir” tespiti, onun andaki somut gücünü küçümseyen bir tespittir. Kuşkusuz Rusya, sosyalemperyalist kampın öncü gücü olduğu döneme göre, o dönemle karşılaş-

tırıldığında, enternasyonal gelişmelerdeki belirleyici rolü iyice azalmıştır. Fakat karşılaştırma böyle değil de, ABD dışındaki diğer emperyalist büyük güçlerle yapıldığında, Rusya'nın andaki belirleyiciliğinin bir İngiltere, bir Fransa, evet bir Japonya ve hatta Almanya'dan daha az olmadığı tespit edilmek zorundadır. Bunda kuşkusuz Rusya'nın askeri gücü belirleyici rol oynamaktadır.

Burada "Çin'in yakın gelecekte ABD için ciddi bir rakip olma potansiyeline sahip olması" olgusunun "sosyalizm dönemindeki birikimin sonucu olduğu" tespiti bızce yanlıştır. Sosyalizm dönemindeki birikim, emperyalist hegemonya dalaşı için yapılan bir birikim değildi. Ve gerçekte de sosyalizm döneminde Çin'in en büyük başarısı, büyük bir birikim yapmaktan çok, yarıfeodal yapıyı yıkması, ve dünyanın en yoksul ve en büyük nüfuslu ülkesinde açlığı yenmesi; cehaleti yenmesi, salgın hastalıkları yenmesi oldu.

Çin'de "kapitalist yolcu"lar iktidarı bütünüyle ele geçirdikten, Çin rengini değiştirdikten sonra, Çin emperyalist dünyanın bir parçası olarak "kendi" kapitalizmini geliştirmeye başladı. Kuşkusuz Çin'in kalkınma hızı, emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında büyük; ve Çin çok önemli yeraltı kaynaklarına ve çok büyük bir nüfusa, çok geniş topraklara sahip. Bu yüzden gelişme potansiyeli de çok. Ancak çıkış noktası gözönüne alındığında, onun ABD'ye ciddi bir rakip olması, çok belirleyici önemde değişiklikler olmadığı sürece -örneğin ABD'nin ekonomik gücünü önemli ölçüde zayıflatacak, Çin'in de muzafferlerin yanında yer aldığı bir dünya savaşı v.- onun ABD'ye ciddi rakip olması hep "potansiyel" olarak kalacaktır.

9. Madde'de, emperyalizmin savaşsız yaşayamayacağı, onların barış dediğinin, en iyi halde dünya savaşının yokluğu olduğu vb.nin vurgulanması; andaki somut "emperyalist barış" çabalarının anlamının tartışılması ve teşhiri doğru olurdu.

10. Madde'de değişik emperyalist ülkelerde gelişen hareketlerin yönünü "işçi saldırısı"ni geliştirmeye çevirdiği tespiti abartılı bir tespittir. Burda somut durum öyle ortaya konmaktadır ki, sanki emperyalist ülkelerde "büyük bir kitle hareketi gelişmektedir." Bu, isteğin, gerçeğin yerine geçirilmesidir.

Yapılması gereken, bugün kitlelerin kendiliğinden hareketinin çok geri seviyede seyrettiğinin; var olan hareketlerde

de genelde reformizmin egemen olduğunun tespiti idi. Yapılması gereken, bu durumun hep böyle gitmeyeceğinin, varolan objektif çelişmeler temelinde yeniden bir devrimci yükselişin mutlaka yaşanacağı, görevin buna hazırlanmak olduğunun tespit edilmesiydi.

Sosyalist ajitasyon, propaganda yalnızca kitle hareketinin yükseldiği dönemlerin değil, onun en alt seviyede olduğu dönemlerin bile, sürekli, sistemli görevidir. Bu tespit edilmeliydi.

6. Uluslararası konferans'ın 3 nolu kararı "**Ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrim mücadelesinde, ve sosyalizm için mücadelede marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine**" başlığını taşıyor.

Sözkonusu kararı katılan tüm örgütler imzalamış, ancak Yanaştaki, 3. bölümün ikinci ve dördüncü paragraflarını imzalamamış. Sonradan imzasını açıklayan HKP/ML (Halk Savaşı) ise 3 maddeye hiç katılmadığını açıklamış. Kararın metni şöyledir:

"1.

6. Enternasyonal Konferans, Marksist-Leninist Parti ve örgütlerin ulusal kurtuluş için, yeni demokratik devrim için ve sosyalizm için mücadelelerinde strateji ve taktikleri hakkında yoğun bir görüş ve deneyim alışverişinde bulundu.

Bu alışveriş gösterdi ki, tek tek bazı emperyalist ülkelerde işçi hareketinin uyanan sınıf bilincinin bir yükselmesi; Asya, Afrika, Latin Amerika'nın emperyalizm ve yerli gericiilik tarafından ezilen ülkelerinde ise kitle mücadelelerinin ve ulusal ve sosyal kurtuluş için devrimci hareketlerin önemli bir yükselişi sözkonusudur.

Biz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Mao Zedung'un dediği gibi: "devrimin merkezi görevi ve onun en yüksek biçimi iktidarın silahla ele geçirilmesidir." Lenin'e göre, "proleter devrim, burjuvazinin devlet aygıtı şiddete dayalı olarak parçalanmaksızın ve onun yerine yenisi geçirilmeksizin mümkün değildir." ve "Sosyalizm, burjuvaziye karşı, yani halkın azınlığına karşı şiddeti, demokrasinin en tam biçimde geliştirilmesi ile birleştiren proletarya diktatörlüğü yolu dışında bir yolla mümkün değildir."

Sosyalizm ve komünizm için mücadelesinde işçi sınıfı tarihi görevini marksist-leninist bir strateji ve taktiğe sahip

olmaksızın yerine getiremez. Bunun için marksist-leninist parti kitlelerle sıkı bir şekilde bağlı olmalıdır. Her parti kendi strateji ve taktiğini kendi sorumluluğunda kendi ülkesinin somut durumunun somut tahlili temelinde ortaya çıkarmalı ve uygulamalıdır. Bu reformizme, revizyonizme, oportünizme ve sekterizme karşı mücadele içinde yapılmalıdır. Bu yapılırken diğer ülkelerin deneyimleri de gözönünde bulundurulmalıdır. Proletarya ve halk yığınları kendi deneyimleri temelinde mücadelenin çeşitli biçimlerini kullanmış ve geliştirmiştir ve marksist-leninist partinin görevi kitlelerin mücadelesini daha da yükseltmek ve onu devrimci bir seviyeye yükseltmektir.

2. **Emperyalist ülkelerde strateji ve taktik**

Emperyalist ülkelerde stratejik hedef emperyalizmin ve tekeli kapitalist egemenliğin yıkılması, proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır. Eğer mücadeleler devrimci bir yükselişe girerse, egemenler tarihteki tüm deneyimlerin gösterdiği gibi egemenliklerini acımasız bir şiddetle ayakta tutmaya çalışacaklardır. Bu yüzden işçi sınıfı kural olarak silahlı ayaklanma yürütmelidir. Sınıf mücadelesinin gelişmesi çeşitli aşamalardan geçer.

Kitlelerin ekonomik ve siyasi reformlar için mücadelesi, mücadeleciler bir biçimde yürütülmeli ve marksist-leninist parti önderliğinde devrimci sınıf mücadelesine yükseltilmelidir. Bu enternasyonalist proleter bir bilinç gerektirir.

3. **Bağımlı, yarıömürge ve yarıfeodal ülkelerde strateji ve taktik**

Bu ülkelerde iktidarın ele geçirilmesi yeni demokratik devrimin, yani sosyalist perspektifli bir demokratik tarım devriminin ve antiemperyalist devrimin yürütülmesi anlamına gelir. Bu devrim işçi sınıfının önderliğinde işçi köylü ittifakına ve halkın demokratik diktatörlüğünün kurulmasına dayanır.

Birçok yarıömürge ve yarıfeodal ülkede uzun süreli halk savaşı çizgisi kullanılabılır.

Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini kendine rehber edinen ve yarıömürge yarıfeodal ülkelerde silahlı mücadeleyi devrimci mücadelenin esas biçimi olarak yürüten partiler, halk savaşı stratejik çizgisini izlemektedir.

Başka bağımlı ülkelerde devrimci mücadele siyasi ve sosyal mücadelenin değişik alanlarında gelişmektedir ve kırsal alanda gerilla mücadelesiyle kombineli olan veya olmayan bir silahlı ayaklanma biçimine bürünebilir.

4.

Değişik ülkelerdeki mücadeleler birbirleriyle diyalektik karşılıklı etkileşim içindedir. Proleter enternasyonalizmini uygulamak ve karşılıklı yarar için enternasyonal dayanışmayı örgütlemek gereklidir. Bu marksist-leninist parti ve örgütlerden sıkı bir mücadele ortaklığı talep eder.”

Bu karar geneli itibarıyla doğru olan bir karardır. Kararda;

– İçinde bulunduğumuz çağın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak tespit edilmesi,

– Devrimin devrimci şiddet sorunu olduğu,

– Her partinin kendi ülkesi için strateji ve taktiği kendi sorumluluğunda tespit etmesi gerektiği,

– Emperyalist ülkelerde stratejik hedefin proletarya diktatörlüğü olduğu,

– Emperyalizme bağımlı ülkelerde stratejik hedefin demokratik, antiemperyalist devrim olduğu, bu devrimin sosyalist perspektife sahip olması gerektiği, doğru olarak tespit edilmekte, ayrıca devrimin yolu konusunda da, emperyalizme bağımlı bütün ülkeler için halk savaşı askeri stratejisinin izlenmesinin zorunlu olmadığı ortaya konmaktadır.

Değişik ülkelerdeki devrimlerin birbirlerini karşılıklı olarak etkilediklerinin tespiti de, dünya çapında baş çelişme/baş düşman tespit etme, ve dünya çapında stratejide etkilenmeyi sanki tek yanlı bir bağıllıkmiş gibi gösteren yanlışla karşı önemli bir tespittir.

Bütün bunlar bizce kararın esasını oluşturmaktadır.

Bunlar yanında doğru bulmadığımız, ve sorunlu gördüğümüz noktalar da vardır.

1. Madde’de somut durumun tespit edildiği ikinci paragraf bizce anda sınıf mücadelesinin durumunu abartmakta, sanki devrimci güçler saldırıda imiş, bir devrimci dalga yükseliyormuş gibi bir tespit yapmaktadır. “Bazı emperyalist ülkelerde” sözü edilen “işçi hareketinin uyanan sınıf bilincinin yükselmesi” tespitinde kastedilen bu bazı emperyalist ülkelerin hangileri olduğunu biz bilmiyoruz. Fakat bizim tanıdığımız, bildiğimiz emperyalist ülkeler için böyle bir tespit abartılı bir tespittir. “Asya, Afrika, Latin Amerika’nın ezilen ülkeleri”nin geneli için yapılan “ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadelede devrimci hareketlerin ve kitle mücadelelerinin yükselişi” tespiti de yanlış bir genellemedir. Bu kıtalardaki ülkelerin çoğunluğunda söz konusu “yükseliş” durumu yoktur. Bu

genelleme yerine hangi ülkeler kastediliyorsa, onların sayılması doğru olurdu. O zaman daha somut konuşmak da mümkün olurdu.

Aynı madde için, her ülkedeki marksist-leninistlerin kendi ülkelerinde devrimin strateji ve taktiğini tespit etmede kendilerinin sorumlu olduğunun tespiti gayet doğrudur. Ancak bu tespit bizce, her ülkedeki marksist-leninistlerin, diğer ülkelerdeki devrim konusunda söyleyecek sözleri olduğu, marksist-leninist genel ilkelerin her ülke için çıkış noktası alınması gerektiği, bu temelde marksist-leninistlerin birbirlerini karşılıklı denetleme, birbirlerine yardımcı olma görevleri olduğunun da belirtilmesiyle tamamlanmalıydı. Tespit tek başına bırakıldığında, herhangi bir ülke marksist-leninist parti veya örgütünün, kendi ülkesiyle ilgili olarak yaptığı tespitlerin, diğer ülke marksist-leninistleri açısından eleştirilemez tabular olduğu anlayışı ortaya çıkabilir.

2. Madde’de stratejik hedef olarak “emperyalizmin ve tekelci kapitalist egemenliğin yıkılması”nın konması, tek başına yanlış değildir. Ancak bu ülkelerde tekelci burjuvazi dışında kalanların tümünün “antitekelci devrim”de birleştirilmesi revizyonist stratejisinin varlığı bilindiğinde, neden emperyalizm dendikten sonra “tekelci kapitalist egemenlik”in de vurgulanma ihtiyacı duyulduğu sorgulanmak zorundadır.

Emperyalizm bilindiği gibi kapitalizmin tekelci aşamasıdır, tekelci kapitalizmdir. Emperyalizm dendikten sonra “tekelci kapitalist egemenlik” tespitini yapmak bir noktada aynı şeyi iki kez söylemek anlamına gelir.

Biz kuşkusuz bu formülasyon konusunda bir tartışma yürüyüp yürümediğini, bu formülasyonun hangi anlayışın ifadesi olarak buraya girdiğini söyleyecek durumda değiliz. Fakat emperyalist ülkeler açısından konuşulduğunda, sosyalist devrimin hedefinin bir bütün olarak kapitalizm olarak değil de, “tekelci kapitalizm” olarak konmasını gündeme getiren, evet sosyalist devrim öncesinde bir “antitekel, demokratik devrim”i gündeme getiren, bunun yolu olarak da parlamentoda seçimlerle çoğunluğu sağlamayı gören, gösteren revizyonist teorilerin reddedilmesini önemli görüyoruz.

Yine bu maddede sözü edilen “ekonomik ve politik reformlar için mücadele” konusunda, biz esas ayrımın bu mücadelelerin “mücadeleci” yürütülüp yürütülmemesinde yatmadığını, esas ayrımın bu mücadelelerin reformist bir tarzda

mı, yoksa devrimci bir tarzda mı yürütülüp yürütülmediğinde yattığını düşünüyoruz. Somut olarak bugünkü mücadelelerin büyük çoğunluğunun reformistlerin önderliğinde ve reformist bir tarzda yürütüldüğünü tespit ediyoruz. Bu kuşkusuz bizim bu mücadelelere kayıtsız kalmamızı gerektirmez. Biz gücümüz elverdiğince, doğru bulduğumuz, ve işçi sınıfı ve emekçi yığınların çıkarlarına uygun olduğunu, onların yaşama ve mücadele şartlarını iyileştireceğini düşündüğümüz reform mücadelelerine en ön saflarda katılır, somut reform taleplerinin elde edilmesi için mücadele ederiz. Bizim bu mücadelelerdeki esas hedefimiz işçilerin-emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin yükseltilmesidir. Bu yüzden biz her reform mücadelesinin içine uygun yol ve yöntemlerle, uğruna mücadele edilen reformların elde edilmesi halinde de, temel sorunun, “ücretli emek sömürüsü” üzerine kurulu düzen olduğunu, bu düzenin varlığını sürdüreceğini ve esas görevin bu düzeni yıkmak olduğu düşüncesini taşıyoruz. Reform mücadelesinin devrimci tarzda yürütülmesi bizce böyle olur.

3. Madde’de sürekli olarak “bağımlı, yarıömürge, yarıfeodal ülkeler”den söz edilmektedir. Biz böyle bir genellemeyi –geçmişte TKP/ML döneminde bizim de genellememizdi– yanlış buluyoruz.

Bizce dünyanın bölünmesinden söz ederken, genelleme yapılırken “emperyalist ezen ülkeler ile bağımlı ezilen ülkeler” biçiminde bir genelleme yapılması yeterli ve doğrudur. Bunun ötesi her ülke için somut konuşulmalıdır. Bağımlılığı ezilen ülke kategorisindeki ülkeler arasında büyük farklılıklar vardır.

Bunların bir bölümü henüz uluslaşma aşamasındadır, emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesi çok sınırlıdır; kiminde emperyalizme bağımlı kapitalizmin gelişmesi, feodal, yarıfeodal yapının önemli ölçüde çözülmesini beraberinde getirmiştir; kiminde kır nüfusu hâlâ toplumun % 70/80’ini oluştururken, kiminde şehir nüfusu kır nüfusunu geçmiştir vb. vb. Bütün bu ülkeler için “bağımlı, yarıömürge, yarıfeodal” genelleme yapmak yanlıştır.

Örneğin Kuzey Kürdistan-Türkiye için “yarıfeodal” tanımlaması, ve burada “tarım devrimi”nin belirleyici bir rol oynayacağı tespiti, Kuzey Kürdistan-Türkiye’nin bugünkü gerçeğini kavramayan bir tespittir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye evet emperyalizme bağımlı bir ülkedir, fakat yarıfeodal değildir. Özellikle üst yapıda fe-

odal kurum, gelenek, düşünceler varlığını sürdürüyorsa da, alt yapıda yarıfeodal yapı artık feodalizm ve feodal artıklar, önemli ölçüde tasfiye olmuştur. Devrim aşamasının antiemperyalist-demokratik devrim olması, işçi sınıfı ve emekçi yığınların burjuva anlamda da hiçbir dönem bir demokrasiyi yaşamamış olmaları ile ve bu yüzden de demokrasi bilinçlerinin geriliğiyle bağlantılıdır.

Konferansın 4 nolu kararı "**6. Enternasyonal Konferans'ın Perspektifi**" başlığını taşıyor. Kararın metni şöyledir:

"1. 6. Enternasyonal Konferans büyük başarıyla yapıldı. Tartışılan gündem maddelerinde üzerinde bileşilen noktaları ifade eden dört karar alındı:

– Dünya ekonomisinin gelişmesi üzerine,

– Emperyalist sistem içinde siyasi değişiklikler üzerine,

– Ulusal kurtuluş için, yeni demokratik devrim ve sosyalizm mücadelesinde marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine,

– 6. Enternasyonal Konferansın perspektifi üzerine.

Asya, Afrika, Amerika ve Avrupa'dan geniş bir yelpazeyi kapsayan 21 örgüt konferansa katıldı. Sekiz başka örgüt ön çalışmalarına katıldılar fakat katılma konusunda engellerle karşılaştılar. Konferans yalnızca canlı bir deneyim alışverişine sahne olmakla kalmadı. O aynı zamanda konferansın birliğine çok özen gösteren bütün katılımcı örgütlerin ilkel bir temel üzerinde yürüttüğü dostça, açık ve canlı bir tartışmanın da sahnesi oldu. Karşılıklı olarak gösterilen anlayış, karşılıklı anlayışın geliştirilmesi ve daha yüksek bir seviyeye çıkarılması konusundaki ortak inançla güçlendi. Konferans başka çok taraflı forumları da selamladı ve bunları marksist-leninist partilerin birbirinden bağımsız, birbirini tamamlayan inisiyatifler olarak tanıdığını açıkladı. Konferans bu çok taraflı inisiyatifleri de desteklemektedir.

2. Ortak Koordinasyon Grubu (JCG) Konferansı gayet iyi hazırlamıştır. Bu grubun varlığının böyle bir toplantının hazırlığı ve yürütülmesi için mutlak gerekliliği bir kez daha görülmüştür. JCG katılımcıları gelişmelerden sistemli olarak haberdar etmiş ve demokratik bir görüş alışverişini yürütülmesini mümkün kılmıştır. Gelecekte bunun için başka iletişim teknikleri örneğin Internet vb. kullanılmalıdır. Çok taraflı hazırlık Asya, Latin Amerika ve Avrupa'da yapılan bölgesel konferanslarla daha iyi hale

getirilmiştir. Konferansa katılanlar JCG'nin faaliyet raporunu onaylamıştır.

5. Konferans tarafından karara bağlanan marksist-leninist örgütler arasında işbirliği için ilkeler onaylanmıştır ve bunlar konferans kuralları olarak değerini göstermiştir.

3. Enternasyonal Konferans geniş bir antiemperyalist perspektife sahip bir Enternasyonal Mücadele Birliği İnisiyatifi'ni desteklemektedir.

Böyle bir birlik, şu anda bölgesel ve enternasyonal alanda çalışan diğer antiemperyalist inisiyatifleri güçlendirebilir. Böyle bir birlik inisiyatifi taban ve halk örgütlerinden gelmektedir ve bu desteklenmelidir. Bu birliğin tabandan gelişmesi anlayışımıza uygundur. Birlik koordine edici bir karaktere sahiptir.

Bilgi ve deneyim alışverişini kolaylaştırmak için Internet'in kullanılması gereklidir.

4. 6. Enternasyonal Konferans iki-üç yıl içinde 7. Enternasyonal Konferansı hazırlama ve gerçekleştirmeyi kararlaştırır. Hazırlık için yeni bir Koordinasyon Grubu kurulacaktır. Hazırlık için –bölgesel nitelikte de olabilecek– bir ara konferans çağrılabilir.

6. Enternasyonal Konferans, tüm ML grup ve örgütleri aşağıdaki ilkeler temelinde 7. Enternasyonal Konferansın hazırlığına ve gerçekleştirilmesine katılmaya çağırır:

a) Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncelerine sarılmak,

b) Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin'e ve Mao Zedung'a karşı olumlu bir tavır,

c) Konferans kurallarının kabulü.

7. Enternasyonal Konferansa katılacaklar için, 6. Konferansa kadar geçerli olan danışma tavrı kullanılacaktır.

Diğer ML Parti ve örgütleri de 6. Enternasyonal Konferansın kararlarını imzalamaya ve bunları yaygınlaştırmaya çağırıyoruz."

Tüm katılımcılar tarafından imzalanan bu kararlar ilgili sorunlarımız şöyledir:

1. Madde'de, konferansın hazırlığına katılıp da engellenen 8 örgütten söz ediliyor. Bunların kimler olduğunun ve nasıl engellendiklerinin kamuoyuna açıklanmamasını doğru bulmuyoruz. Kuşkusuz şu veya bu örgüt açısından illegalite sorunları olabilir, bunların isminin verilmemesi anlaşılabilir, fakat 8 örgütün tümünün böyle olacağını düşünmüyoruz.

Diğer yandan konferans hakkında bilgi verilen böyle bir maddede, bizce mutlaka katılmak için müracat edip de, kabul edilmeyen örgütler varsa –ki bunun bizim somutumuzda böyle olduğunu biliyoruz– bu konuda da bilgi verilmesi gerekirdi. Bunların yapılmamış olması, devrimci kamuoyunun –ve belki de konferansın bizzat kendisinin– eksik bilgilendirilmesi anlamına gelir.

2. Madde'de JCG'nin çalışması övülmemekte, onun konferansı "çok iyi hazırladığı" tespiti yapılmaktadır. Biz, JCG'nin konferansın hazırlığı sırasında bize karşı takındığı tavrıdan yola çıkarak "çok başarılı bir hazırlık" tespitinin abartılı ve yanlış bir tespit olduğunu söyleyecek durumdayız. JCG'nin görevi, 5. Konferansın yaptığı çağrıya uygun olarak "diğer ML güçleri" de 6. Konferansa katılmaya çalışmaktı. JCG bizim somutumuzda bizi konferansa katılmaya çabalayacak yerde, konferansa katılımımızı engelledi!

Kuşkusuz sorun yalnızca JCG ile bizim aramızda değil, aynı zamanda, onun yaptığı çalışmayı "çok başarılı" olarak değerlendiren, faaliyet raporunu onaylayan 6. Konferans ile bizim aramızda olan bir sorundur.

3. Biz enternasyonal antiemperyalist bir mücadele birliği –bir çeşit antiemperyalist liga– kurulma inisiyatifini olumlu buluyoruz. Böyle bir liga uluslararası alanda antiemperyalist eylemlerin koordinesinde olumlu bir rol oynayabilir. Burada, ancak anda böyle bir liga'dan beklentilerin çok yüksek tutulması hatasına düşülmemelidir.

4. Madde'de sayılan ilkeler bağlamında, ilk iki ilkenin bir noktada birbiriyle geliştiğini daha önce ortaya koyduk.

Biz;

a) Marksizm-Leninizme sarılma,

b) Modern revizyonizme karşı mücadele; Stalin ve Mao Zedung konusunda olumlu bir tavır,

c) Konferans kurallarının kabulü,

"ilkeleri" temelinde 7. bir enternasyonal konferans yapılmasını doğru buluyoruz, ve bu ilkeler temelinde böyle bir konferansın hazırlığına ve yürütülmesine katılmaya hazırız.

kendi çalışma alanımızda 6. Konferans kararlarının ve bu konudaki görüşlerimizin yaygınlaştırılması, bizim için 7. Konferans hazırlığıdır aynı zamanda.

Umarız ki, 6. konferansın tespit ettiği JCG, bundan önceki JCG'nin bizim somutumuzda takındığı yanlış tavrı yin-elemez.